

отплатило се стократно — почива и се радва, въздиша и отпява на екналите песни из разни крайнини.

Пленително е равно загоре, кога скласили ниви се разлюлеят на буйни талази, гонени от хладен беломорец, ала кога се пожени и стърницата му засенчат безбройни купни и плъзнат гойни стада по тях, водени от вакли овчари и се поннсе върху тях звъна на тучени хлопотари и витите песни на медени кавали — тогаз равно загоре е омайно.

Песента на кавала след запасло се стадо в буйни стърница е душата на равното поле. Тогаз равнината се сжживява и вгледаш ли се в нейните долини — по необятна ти се чини, вслушаш ли се в отекналага песен — по таинствена става, поемиш ли лъхът на ветреца — гърди се упояват... И струва ти се, че ти си не на земята, а негде дете сжня е явно нещо.

В тия игриви звуци на кавала, като че равнините сж запели, в тия далечни и близки звънкания на хлопотарите, сякаш стърницата си приказват, в тая шеметна ширина на полята и обайна вис на небето, невям, се зярка усмивката на Вседержителя.

Исмаил бег и Горнака долавяха тая мощ на равно загоре и бавно караха конете си по друма още веднаж да насладят душа от силата на земята.

Жетварките привършваха сетен постат и последния сноп се завързва от самия драгоман за да се знай, че идното лято той пак ще дойде сжс чета. Емнаха се всички дружно и издигнаха сетен купен върху когото сам Исмаил бег се качи и постави за калпак последния сноп, че върховната воля само на бега се признава. И като срони шепа класове — пржсна от високо зърна в нивата, та до година да има и за птиците небесна храна и хамбарите да се изпжлнят, както е пжлен купена.

До като последния купен се привърши — агнетата бяха готови и гощавката се започна: Ала кому беше до едене.

Рада от Илаковржт пжрва стана и поднесе на бега брада плетена от отбор класове за да се запомни това лято какжв клас класили нивите; Сийка от Тодювци му поднесе рамка от овесени стебла да постави в нея най мил образ на обично